

Křižovatka

Napsal Vratislav Filler, 13.-15.3.2011. (verze pro web, 12/2011)

Navazuje na povídky Klinika Hyacinta a Srdce města.

1.

Kamera zabírala Petra na pozadí čtyř proudů rychle projíždějících aut. Novinářka produkující toto vydání pořadu České televize *Nedej se* uváděla diváky do situace:

„Jsme na křižovatce, kde tragicky zahynula aktivistka a velká bojovnice za kvalitní veřejný prostor, Marika Dobrovolná, přáteli přezdívaná Ségra. Po pěti letech se sem vracíme s kamerou a ptáme se: Co se zde od té doby změnilo?“

Petr spolkl knedlík, který se mu vytvořil v krku, a nadechl se k delšímu proslovu: „Za těch pět let se s touhle křižovatkou nestalo vůbec nic. Jedná se o klíčové propojení Hlávkova mostu a Letné, přitom tu není ani bezbariérový přechod pro chodce, ani pro cyklisty možnost napojit se na cyklostezku na mostě. Poté, co zde došlo k té nehodě, se naše sdružení Zelený svět soustavně snažilo křižovátku upravit, magistrát byl ale k našim slovům hluchý. Jediné, co je tu od té doby nové,“ ukázal na bílý bicykl přivázaný ke sloupu elektrického osvětlení, „je tenhle ghostbike – památník zabitě cyklistky.“

„Vyšetřování nehody skončilo závěrem, že vina byla na straně Ségry. Zdá se vám to spravedlivé?“

Petrovi změkla kolena: „Promiňte, o tomhle bych nechtěl mluvit.“

Reportérka stopla kameru. „Proč? Já bych tam potřebovala mít taky něco o tom, jak policie považuje za viníka nehody vždycky napřed cyklistu.“

„Tak vám to bude muset říct někdo jiný. Pro mě je to moc osobní.“

„Vy jste spolu tehdy pracovali?“

„Ne!“ odsekl Petr. „My se tehdy měli brát!“

Redaktorka uskočila „Promiňte, omlouvám se, já jsem ... nevěděla,“ omlouvala se horečně. Do profesionální pozice se ale vrátila rychle: „Jenom mi tedy řekněte osobně bez kamery, jaký je váš názor na to, že podle vyšetřovatelů vjel do té křižovatky na červenou?“

Petr se otrásl: „To je nesmysl. Ségra jezdila po městě od sedmnácti, v létě, v zimě. Přes tohle místo jezdila poslední dva roky několikrát týdně. Jasně že věděla, že někde může na červenou projet a bude to v pohodě. Ale proboha na téhle křižovatce ne!“ Petr mluvil stále rychleji: „Na červenou jet nemohla, na to to tady znala moc dobře!“ uzavřel rázně.

„Dobrá, necháme to být,“ souhlasila novinářka. „Raději se vás zeptám na ty nerealizované návrhy...“

Televizní štáb odjel. Petr stál na nábřeží a díval se na Maričin ghostbike. Byl to už šestý v pořadí, který sem osobně dal. Jak je to možné, uvažoval, že i když ho sebelíp přidělají a to kolo je prakticky bez ceny, stejně za pár měsíců zmizí. Přitom si byl jistý, že ve šrotu nekončí, i ti nejzpuštější bezdomovci nocující v přilehlém pochodu Hlávkova mostu věděli, že tenhle zaprášený skelet bicyklu uvázaný k lampě uprostřed křižovatky je pomník neblahé události a báli se k němu být jen přiblížit. S Technickou správou komunikací došli dávno k tiché dohodě, že se kolo nebude odstraňovat, když bude dobře připevněné k lampě a nebude ohrožovat provoz. Někomu ale

přítomnost ghostbiku vadila natolik, že neváhal jednou za čas dát přeřezat řetěz a nechat kolo zmizet. Redaktorka měla asi pravdu, když řekla, že tohle je prokleté místo.

Pohlédl doprostřed křižovatky, na místo osudného střetu. Nemusel se bránit, přišlo to samo. Znovu, po sté a tisíci si přehrál scénu, která se mu vracívala v nocích, kdy nemohl usnout, od toho únorového večera, kdy ho seznámili s výsledky vyšetřování. Marika vyjíždí od náměstí a odbočuje doleva. Zprava, z pod mostu se vyřítí osamělé osobní auto. Dojde ke srážce, která odhodí Maričin bicykl patnáct metrů na dělicí pás, prakticky tam, kde je teď přivázaný ghostbike. Svědkové žádní. Řidič auta, bezúhonný, zkušený, střízlivý, s milionem kilometrů bez nehody, se zhroutil. Vina byla připisována na místě mrtvé Ségre.

Jeden z nich *musel* jet na červenou, to mu vysvětlili všichni dopravní odborníci, se kterými o té nehodě kdy mluvil. To se technicky nedá, aby na křižovatce nastal takový stav, v případě poruchy padne nejdřív celočervená a pak se rozblíkájí oranžové. Proto se mu po sté a tisíci vracela pochybnost, že Ségra, která svou zdatnost v jízdě na kole stavěla právě na tom, jak dovedně a přitom bezpečně *umí* porušovat pravidla, udělala té noci při svých zkušenostech nepochopitelnou, ale statisticky nakonec nutnou chybu: a křižovatka jí za tu chybu udělila trest nejvyšší.

Počkal, až na jeho straně nic nepojede, a přeběhl k šedému kolu. Z kabely vytáhl igelitku a kytici, posbíral kalíšky od svíček, které tu před týdnem zapálili na upomínkovém zakončení critical mass, a nahradil jí několika slaměnkami, které stejně za pár dnů sních, déšť a výpary mumifikují do podoby pouhého ducha květiny. Stejně to tahle křižovatka nějak dokázala se sebelépe vypadajícím ghostbikem. I když sem dvakrát přivázel kolo, na kterém osobně přijel, tak než zmizelo, nějak samovolně se proměnilo v pouhého ducha bicyklu, bez plášťů, bovdenů, sedla, v ubohou kostru pokrytou vrstvou silničního prachu. Posbíral ještě krabičky od vyhořelých svíček a pár náhodných odpadků, které se zatoulaly do blízkosti kola. Nakonec se zadíval na očištěný ghostbike. Dobře odvedená práce ho poněkud uklidnila. Rozhlédl se, aby přeběhl směrem ke kostelu, když tu jí uviděl.

Stála na hraně vozovky, v místě, odkud na ní vždycky vjížděla Marika. Rozhlédla se, vznesla o několik centimetrů a pak se podivně plavným krokem vydala k němu. Pět vteřin mu trvalo, než si vzpomněl na podobné obrázky: Městský cyklista, když si odmyslí kolo, se pohybuje velice podobně jako chodec – jen o decimetr výš. Vlnila se přesně tak. Všechny svaly mu změkly a musel se chytit ghostbiku. Do tváře jí neviděl, ale nebylo to nutné, každý pohyb, kterým připlouvala ledovým vzduchem k němu, byl Maričin. Co se stane, až přijede až k němu?

Už se to nedozvěděl. Za zády se mu ozvalo hlasité zahoukání pořádné sirény a zamával s ním vzduchový vír od autobusu projíždějícího zaručeně víc než povolenou padesátkou. Ohlédl se po tom narušiteli. Když se podíval zpět, přízrak už na druhé straně vozovky nebyl.

2

„Takže jsi měl vidění za bílého dne.“ Dana se na Petra dívala zkoumavě, věděla, že tohle je záležitost, o které, vzhledem ke svému příchodu do Zeleného světa dva roky po oné nehodě neví spoustu citlivých detailů, které by jí v tuto chvíli pomohly... chovat se, ehm, dostatečně citlivě. V kanceláři seděli ještě její přítel Jen (policista a bývalý streetworker) a architekt Vašek, magistrátní památkář. Dana, jako koordinátorka watchdogového projektu Zeleného světa, je přizvala díky nedávné společné zkušenosti s podobně neuvěřitelným jevem: zhmotněním Srdce Prahy a následným obrácením primátora k lásce k městu.

„Nejde jen o to, co jsem viděl,“ zachmuřil se Petr: „Jde i o to, že mám teď v hlavě nějak víc informací, než jsem měl před tím setkáním.“

„Jako například?“ vybídla ho Dana.

„Jako například to, že Ségra na sto procent jela na zelenou a ten řidič taky.“

„Technicky nemožné,“ podotkl Vašek.

„Proč by to muselo být nemožné?“ zpražila ho Dana. „Potom zkusíme přijít na to, za jakých okolností by to možné bylo. Teď mě ale zajímá,“ umlčela Jena, který si také cosi pochybovačně mumlal, „co ještě víš“ (pečlivě se vyhýbajíc formulaci *co ti ten duch řekl*).

Petr pominul despekt v Danině hlase a snažil se mluvit co nejuvěčněji: „To další, co vím, je fakt, že Ségra potřebuje, abychom tu křižovátku změnili. Je k tomu místu připoutaná a nechce tam mít jenom zaprášenej ghostbike. Dokud to tam bude takové, jako dnes, nebude moct z toho místa uniknout, nebude mít klid – a já s ní.“

Krátký okamžik zaraženého mlčení přerušil první Vašek: „Přece víš, že jsme si na té křižovatce vylámali zuby už třikrát. Jestli nás chceš znova motivovat, tak je to sice pěkný, ale já už vážně nevím -“

„To stačí,“ utnula ho Dana. „Petře, pořád mám dojem, že jsi nám neřekl všechno.“

„Jestli mi neberete to, s čím jsem začal, nemá smysl pokračovat,“ ušklíbl se kysele Petr.

„Ale my ti to bereme,“ prohlásila Pevně Dana a probodla pohledem jak hlavou kroutícího Jena, tak rameny krčícího Vaška. Oba muži nakonec přikývli: „Bereme,“ zamumlali nepříteli přesvědčivě.

„No-?“ vybídla Dana Petra.

„No, tak teda to poslední. Na té křižovatce leží ještě nějaký další stín, než jen ta vidina Ségry a ghostbike, co se každý půlrok ztratí. Něco daleko závažnějšího, těžšího, kvůli čemu se nepovedlo s tou křižovátkou hnout ani když už na ní byl od města projekt. A právě tenhle stín Ségra vidí jako důvod, proč nemůže pryč.“

„Myslíš jako, že tam něco straší?“ ptala se Dana.

„Asi.“

Dana se usmála. „Tak v tom případě vím přesně, za kdo nám s tím pomůže.“

3

„Městská strašidla se v posledních sto letech výrazně proměnila,“ vykládal znalec Prahy Karel Kuhn, čerstvě designovaný vedoucí městského útvaru památkové ochrany, pražskými bezdomovci ovšem přezdívaný jedině jako Profesor. Rázoval si to po nábřeží Ludvíka Svobody, jako by mu nešlo na sedmý křížek a skupinka složená z Dany, Petra, Jena a Vaška mu stěží stačila.

Jen vídal Profesora ještě v prosinci přespávat pravidelně na lavičce v těšnovském parčíku. Teď měl dojem, že Profesorova nová, seriózní magistrátní pozice není vůbec v souladu s metafyzickými nesmysly, které právě vykládá. Shovívavost k nadpřirozeným úkazům se mezi jeho přáteli rozšířila po nedávných podivných událostech, kdy Zelený svět odhalil krádež originálu Langweilova modelu Prahy a zjistil, že si jej ředitel Útvaru rozvoje města Pavel Bezděk pro své potěšení přesunul do sklepa magistrátu. Profesor hrál klíčovou roli v tom, že byl Bezděk zatčen. Nedůslednou českou spravedlnost tehdy nahradilo to, že ředitel dostal v okamžiku zatýkání přímo u modelu smrtelný srdeční záchvat. Od té doby Profesorovi půlka týmu doslova zobe z ruky a věří jak na vyšší spravedlnost, tak na všemožné duchy a strašidla.

Než tohle trochu vprchá, mínil si Jen ponechat svůj skepticismus pro sebe. Přijal aspoň s

povděkem, že se Dana dnes neoděla do žádného z obvyklých modelů od nestátních módních sponzorů, ale zůstala v solidní bundě a zimních kalhotách. Ostatní na tom byli podobně, Kuhn je předem upozornil, že dneska půjde o špinavou práci.

„Určitě si pamatujete ta tradiční pražská strašidla, schovaná v domech, zazděné poklady v Klementinu, zrovna kousek tady u Svatého Petra prý obcházel ohnivý muž. Tahle strašidla vzala za své se ztrátou ducha oněch míst obecně. Co by dělal ohnivý muž na plácku obklopeném namísto měšťanskými domy třemi komerčními budovami a dvěma bankami?“

Já bych věděla, pomyslela si Dana, ale nechala si to pro sebe.

Profesor pokračoval. „Karel Čapek popisuje přerod tradičních strašidel v době rozmachu města před osmdesáti lety. Z vodníků se stali plavčíci, bludičky a rusalky šly k filmu, a tak dále, a tak dále, zkrátka původní strašidla se asimilovala a stala součástí pražské společnosti.“

„A v poslední době?“ nadhodil Vašek.

V poslední době tu máme jev spíš opačný.“ Profesorův hlas potemněl: „Strašidla se stávají symboly lidí, kteří byli ze společnosti vyloučeni. Bezdomovci, přistěhovalci, zoufalci chodící pěšky po magistrále, to jsou strašidla dnešní doby.“

„Prdlajs strašidla,“ odfrkl si Jen. „Jsou jenom lidi, který potřebujou pomoc!“

Profesor pokračoval klidně: „Společenské vnímání těchto okrajových skupin většinovou společností a z toho vyplývající symbolické zasazování archetypů vyloučených skupin do odpovídajících lokalit pomáhá spoluvytvářet personifikace, které za příznivých okolností mohou dosáhnout až hmotné povahy.“

Dana se pokusila si to přebrat: „Chcete říct, že skutečně existují...“

„...duchové spojení s prostory vlastními modernímu městu?“ dokončil za ní profesor. „Dano, jistě že existují a během své bezdomovecké kariéry jsem o řadě z nich slyšel a nějaké i viděl! V Praze se každou noc, co říkám, každý den objevují desítky podivných jevů, znamení, duchů a strašidel, stačí se pořádně rozhlédnout.“

Začnu těmi největšími: zjeveními staveb dávno zbořených. Miloš Urban správně připisuje v Sedmikostelí občasnou záři sedmi světél ve středu Karlova náměstí duchu budovy kaple Božího těla stržené před více než dvěma sty lety; nedivil bych se, kdyby byl jako vnímavý autor sám svědkem toho jevu. A dovedete si představit, jakou silou musí emanovat třeba teprve před čtvrtstoletím barbarsky zbořená vstupní hala těšnovského nádraží?! Jen se podívejte,“ ukázal, protože skupina právě došla k Hlávkovu mostu, „tam, vpravo od magistrály, když se pozorně zahledíte, necítíte tu hmotu přímo vystupovat ze sajrajtu a rámusu? Nevidíte tam moderní katedrálu, jimiž nádražní budovy ve své době byly?“

Všichni se poslušně podívali požadovaným směrem. Dana se soustředila na prostor mezi kolonou aut stojící do centra a řadou domů s fasádou zakrytou reklamními plachtami. Rámus byl ohlušující, v mrazivém vzduchu vytvářela auta kouřovou clonu, která se zvolna snášela na Těšnov a Florenc. A v té mlze, kousek před tramvajovou smyčkou, jako by visel prázdný prostor. Dana se podívala pozorněji, vybavila si obrázek haly s monumentálním obloukem a sousoším – a tato budova se nyní formovala v oblacích toxického kouře. To magistrála se najednou zdála nehmotná, hluk aut kamsi zmizel a stará budova Těšnova se objevila v celé své majestátnosti.

Klam trval jen několik sekund, když se Dana podívala potřetí, byla nádražní budova pryč.

„Velmi působivé,“ kývla uznale hlavou, „to jste udělal vy?“

Profesor se usmál: „Vy se, Dano, stále podceňujete. Neříkal jsem už dřív, že těm, kteří současně vědí i věří, jsou otevřená mnohá okna, která jiní nevidí?“

„Neříkal,“ zavrtěla hlavou Dana. „Ale asi máte pravdu. Ostatně vypadá to, že ostatní neviděli ani ň.“

„Tak to mi musíte odpustit,“ obrátil se profesor na zbytek skupinky, „zdá se, že jsem nebyl dostatečně sugestivní.“

„To jste teda nebyl,“ poznamenal chladně Jen.

Profesora ale nerozhodil: „To vůbec nevadí, ještě není všem dnům konec. Teď ale půjdeme přes Hlávkův most a tam nebude slyšet vlastního slova a já bych vám rád řekl něco o tom, co patrně uvidíme tam na druhém, bubenském břehu.“

Máme-li se zabývat zjeveními podobným těm, která zažil tady Petr, musíme začít těmi, které jsem nakouzl předtím. Na duchy sražených chodců narazíte na desítkách pražských křižovatek, nejděsivější jsou ty, které se transformovaly do obecně viděných podob. Zajímají-li vás spíš cyklisté, pak kromě Petrem potvrzené existence Ségry vím ještě o duchovi krčského přechodu. V té krátké době, než tam dali semafor, strkával své nehmotné kolo po osudném přechodu a strašil řidiče, kteří projížděli příliš rychle. Od doby, co jsou tam světla, sedává na billboardu nataženém přes zábradlí železničního mostu a dívá se, zda někdo nepřechází na červenou. Někteří prohlašují, že vytváří skvrnu ve tvaru cyklisty přesně v tom místě billboardu, kam se před srážkou zakoukal ten nepozorný řidič v levém pruhu.“

„A magistrála má svoje strašidlo?“ zeptala se Dana.

„Ale jistě. Je jím takzvaný *chodec na magistrále*, pohybující se v noci v prostoru zhruba mezi Muzeem a hlavním nádražím. Někdy přechází od Vinohradské k budově bývalého Federálního shromáždění, co tam dřív býval přechod, častěji se ale zjevuje v klesání ke garážím Slovan, kde se to na té sedmdesátce dá tak pěkně pustit. Existují skazky od taxikářů potvrzujících, že se tam objevuje skoro vždy mezi půlnocí a druhou hodinou ranní, někteří z nich jím prý i projeli, což byl pro ně otřesný zážitek.“

Teď se ale vydáme na křižovatku Vltavská, tam bych očekával nejvýš tři nebo čtyři *močeny*. Pro ten účel jsem si vzal patřičné vybavení.“ Profesor poodhalil kabát a ukázal na velkou láhev rumu zasunutou do náprsní kapsy. „V létě by byl lepší krabicák,“ zamumlal spíš pro sebe.

„Co jsou to ty ‚močeny‘?“ zeptal se Petr.

„Strašidla procháňaných průchodů. Zdržují se v místech, kam slunce nesvítí a kam se chodí močit, vypadají jako ti nejošuntější a nejspinavější bezdomovci, smrdí na sto honů. Ale co je zajímavé, nesnášejí alkohol. Takže jim stačí nabídnout panáka a rozklepou se nebo utečou.“

„Nic takového neexistuje,“ kontroval Jen. „Jsou to bajky, které mají základ v dětech, co sem utekly z domovů. Některé ty děti jsou strašlivě bázlivé a současně umějí pěkně utíkat, takže se s nimi pracuje strašně těžce.“

„Tak to ani nevíte, a už s nimi máte zkušenosti,“ přikývl spokojeně profesor. „Budou se nám hodit, rád bych totiž jednu tamní močenu na chvílku chytil a zeptal se jí, co se na té křižovatce vlastně děje.“

4

Močenu se jim podařilo chytit až překvapivě snadno. Profesor dal každému kelímek, do kterého zavalil štědrá dávkou rumu. Potom stačilo pustit se s vonným obsahem v ruce do klikatého podchodu ze všech stran najednou a sejít se uprostřed. Močena teď byla zahnaná do slepého kouta v jedné z odboček, na pohled vypadala jako asi metr vysoké, klepající se, v hadrech oděné a nikdy

nemyté děcko. Zápach moči, starých hadrů a zvratků byl i přes mrazivé počasí poloviny února tak silný, že se Dana sotva udržela na nohou.

„Co chcete!“ zaskřehotala močena vychlastaným falsetem. Ke stávající skladbě pachů se přidal odér dechu těžkého notorika. Tohle že se bojí láhve rumu? pomyslela si Dana, ale neměla čas své myšlenky rozvíjet, Profesor se pustil do výslechu.

„Přišli jsme ti položit pár otázek,“ obrátil se na močenu. „Když budeš spolupracovat, nic se ti nestane. Jak ti říkají?“

„To bys chtěl vědět,“ zachechtaly se hadry. „Neřeknu ti to ani za milión let!“

„Opravdu?“ Profesor nad hadry naklonil svůj kelímek. „Chceš abych ti kápnul za krk?“

Hromada hadrů se zmenšila a roztrásla ještě víc. „Chcanda,“ ozvalo se nakonec zakňourání.

„Fajn, tak Chcanda pěkně na férovku,“ pokračoval Profesor. „Co se tady v okolí křižovatky všechno pohybuje za havět?“

Hromada hadrů se trochu natáhla a začala pěkně ze široka: „No, havěti je tady spousta, sou tu nějaký ty krysy, ty sou docela mňam, dole u vody se sem tam dá chytit i rybiška, myši, chrobáci, i sysla sem tu jednou měla... To ale asi není to co chceš vědět,“ zrychlila, když jí rumové kapky z Jenova kelímku začaly svlažovat límec.

„Strašidla a lidi mimo běžný provoz,“ procedil Profesor ledově mezi zuby. „Nezajímají mě jména, jen jaký tu jsou.“

„Dobrá, dobrá, všechno povím, jen mě nepolejvej tím sajrajtem! Pravidelně tu nocujou čtyři lidský, ty nejsou zlý a občas i nějaký ten vodpadek nabídnou, ale když se k nim teď v zimě přidá skvadra z toho vypnutýho teplovodu, tak na ty už si poctivá osoba musí dát majzla. Ty se furt nalejvaj a starou Chcandu by jenom tejrali.“

„A dál?“

„No, přebejvá tu brácha, ale teď je pryč, šel si vomrknout rozestavěný podchody na Blance, jestli tam nebude nějak šikovnej.“

Profesor ke Chcandě přistoupil a chytil jí za paže: „Tak mám dojem, že to na nás trochu válíš. Podle velikosti podchodu a počtu temných koutů by vás tu čekal o pár víc. Tak kde jsou ostatní?!“

Močena se rozklepala, takže smrad, zatím se usazující kolem ní, měl příležitost zasáhnout naplno i pozorovatele ve druhé řadě. Petr, stojící vzadu, se otřásl. „Zlý časy, pane, ou, ou, zlý časy,“ zavřeštělo stvoření. „Bejvala nás tu celá famílie, ségry, teta, bratrance, děcka, ale všichni jsou pryč. Utekli, co nahoře straší ta holka, co jí Viktor chytil, od tý doby se tu nedá vydržet, jak ona bože po nocích úpí, já bych taky utekla, kdybych nebyla špatná na záda,“ blábolilo stvoření.

„Viktor? Kdo to je?“ vykřikl Petr, který pochopil, že močena mluvila o Marice.

„To ví přece každej,“ zaskřehotala Chcanda. „Viktor je zdejší vředouch, co má pod palcem vršek křižovatky. Tam mu nikdo neleze, my jsme raděj ve svejch voňavejch podchodech. Jenom kdyby tam nepřipoutal to neblahý ženský stvoření – nebo kdyby mu aspoň zavřel hubu!“

„Ty jí zavři, ty mrcho jedna smradlavá,“ křičel Petr a sápal se na močenu. Jen s Danou ho chtěli zadržet, vrhli se dopředu, Vašek jim chtěl uhnout, Profesor se ohlédl a močenu pustil... a než se nadáli, byla pryč.

„Tak už víme na čem jsme,“ prohlásil profesor, když se rozdýchávali na poněkud méně agresivním vzduchu poblíž izolační zeleně oddělující křižovatku od stanice metra Vltavská.

„No jistě. Chytli jsme děcko, který je určitě v pátrání, a to do nás hustilo vejmysly až do chvíle, než dostalo příležitost zdrhnout,“ odfrknul si Jen. „Z toho budu mít ještě průšvih,“ dodal spíš pro sebe.

Ostatní se nezdáli sdílet jeho názor. „Tak Marika je tam, nezdálo se mi to,“ mumlal si pro sebe Petr.

„Močena potvrdila její přítomnost,“ uvažoval Vašek. „Co je to ale ten ‚vředouch‘?“

Profesor pokrčil rameny: „Abych řekl pravdu, taky si nejsem zrovna jistý. Vředouchové, to je nikým nepotvrzený údržbářský folklór, duchové místa, něco jako bývali v dolech permoníci, ale tohle je v nových dopravních stavbách s různými rampami, tunely a podobně. Jmenují se podle toho, že taková stavba nebo křižovatka udělá v krajině docela pěkný vřed, na kterém se oni můžou usadit. Jak fungují, případně čím se živí, to nemám nejmenší tušení. Jestliže ale mají moc uvěznit ducha oběti nehody na křižovatce, tak to znamená, že budou docela silní, přinejmenším tak, jak bývali dřív hastrmani.“

„Zajímavé, zajímavé, ale co s tím uděláme,“ otázal se chmurně Petr.

„Myslím, že pro začátek můžeme vyzkoušet jednoduchou věc,“ prohlásil profesor. „Je-li něčí duše zadržována v místě, kde nemíni setrvat, není na škodu zkusit povolat osobu k jednání s dušemi způsobitou. Máte někdo mezi svými přáteli nějakého kněze nakloněného lehkému zneužití své pravomoci?“

Večer se sešli v kavárně nedaleko Strossmayerova náměstí, v poněkud pozměněné sestavě. Profesor a Vašek se omluvili, profesor s velkým sebezapíráním (měl jsem zvláštní zájem, ale nemohu). Petrovi, Daně a Jenovi teď dělal společnost magistr teologie Marek, Danin kamarád a velmi nepřipadný exemplář absolventa Katolické Bohoslovecké fakulty Univerzity Karlovy.

„Donutit strašidlo v křižovatce, aby propustilo ducha bývalé snoubenky zde přítomného Petra, by byl pro kněze skutečně velmi zajímavý úkol,“ prohlásil Marek zamyšleně. „Bohužel vás budu muset zklamat. Jednak není zrovna zřejmé, zda mám d'ábelské vlivy vymítat z křižovatky nebo z Petra (promiň, ale to se přímo nabízí), jednak *slavný exorcismus*, tedy vymítání zlých duchů nebo jako je v tomto případě vymanění z d'ábelského vlivu, probíhá skrz duchovní pravomoc, kterou Ježíš svěřil své církvi, jíž, jak jistě víte, nejsem i přes své vzdělání přímou součástí. Exorcismus mohou provádět jen specializovaní kněží s přímým souhlasem biskupa – budete si muset zajistit někoho jiného.“

„Ale no tak Marku,“ zaškemrala Dana, „co ti to udělá, obejít párkrát tamtu křižovatku s křížkem před sebou a mumlat při tom ‚Vade retro‘?“

„V takovém případě bych především značně pochyboval o úspěchu celého snažení. Daleko spíše bych tě ale podezřívával z toho, že mne míníš zatáhnout do nějakého protiautomobilistického happeningu. Nemáš za rohem připravenou Soňu s kamerou nebo rovnou celý štáb?“

„Přísahám, že nemám, ostatně podívej se, ani jsem se na to neoblíkla. A tady Petra znáš, a přece víš, co se tady stalo Marice. A kromě toho je s námi Jen, jako policista, to je záruka solidnosti celého podniku.“

„No, nevím sice, jak může být přítomnost agnostika zárukou solidnosti vymítajícího obřadu, ale Dano, nechal jsem se přesvědčit (dobře víš o mé poněkud hříšné slabosti pro tvou osobu) a něco zkusíme. Kde se má ten duch zdržovat?“

„Někde v horní části křižovatky, na rampách pro auta. Dole v podchodech jsou jen zcela neškodná strašidla, kterým bys neměl ublížit,“ odpověděla Dana.

Marek zakroutil hlavou, ale neřekl na to nic. Na náčrtku, který připravil Jen, si podrobně prohlížel mosty, rampy a ramena složité křižovatky. „Začneme u ghostbiku a obejdeme celou křižovatku. Teď je sedm večer, doporučoval bych počkat tak do desíti, až ten provoz trochu oslabí. Já si do té doby připravím svěcenou vodu a kropenku.“

„To sis nevzal s sebou?“ otázala se Dana.

„Dito, titul ThMgr rozhodně neznamená *Master of Martial Arts*, to už by sis měla jednou provždy zapamatovat. Sejdeme se tady přesně v deset večer.“

„Proč ne o půlnoci?“ Zeptal se Petr.

„Jdeme dělat bílou magii, ne černou,“ usadil ho Marek. „Rozchod.“

„Tak dobrá, ve jménu Božím jdeme na to. Jene, ty jsi ateista, takže v procesí nepomůžeš. Ale budu pro tebe mít jiné úkoly. Nejdřív běž varovat to smradlavé strašidlo v podchodu, nemám rád vedlejší škody.“

Jen odběhl s pochybovačným mumláním. Marek pokračoval: „Půjdete za mnou jako procesí, každý se svým křížkem před sebou. Všichni (ano, i deisté, Dano, takže ty se tomu nevyhneš). Použijeme běžnou formuli, díky své prostotě použitelné i laiky. Budete hlasitě opakovat po mě a nic než opakovat. Dobrá?“

Jen se za chvíli vrátil. „V podchodu nikdo není. Udělal jsem vám ale radost, celý to prošel a hulákal jak na lesy, ať odtamtud Chcanda a spol. vypadne.“

„Výborně, to snad bude stačit. Jene, teď vyrazíme, dej nám povel, až nic nepojede. Potom nám budeš zastavovat dopravu, kdyby nám to nevycházelo. Můžeme?“

„Můžete.“

A tak nad ztemnělou křižovatkou po desáté večer zněla trojhlasná deklamace:

*„Svatý kříž ať je mi světlem
a drak ať není mým vůdcem
Odstup, Satane,
nepokoušej mne marnostmi
To, co nabízíš, je zlé
sám vypij svého jedu.
Propusť duši Mariky,
propusť duši Ségry.“*

S těmito, částečně improvizovanými, verši překřížilo miniaturní procesí tři pruhy směru od Malé Strany a pokračovalo po nábrežním chodníku směrem k mostu. Provoz byl na desátou večerní velmi slabý, zdálo se, že když to dobře načasují, přejdou most, aniž by museli zpomalovat nebo zrychlovat. Dana, jdoucí těsně za Markem cítila, jak se jí s každým dalším opakováním mantry mysl zklidňuje a stává citlivější. Vnímala šumění a sílu řeky po pravici, i drobné zděšené, smradlavé chvění někde ve svahu u vody (chudák Chcanda). A vlevo, tam, kde nyní za svitu plného měsíce tiše namrzal asfalt, cítila jakousi další sílu. Nevelkou, ale zcela zřetelnou, hladovou, křivou a potměšilou. Vředouch. Ty hajzlíku, pomyslela si.

Ten hajzlík se najednou pohnul. Cítila, jak je předbíhá, chce jim snad uniknout? Chystali se překřížit most. Spoléhala na Jena, že by jim řekl, kdyby se blížilo auto, a on to skutečně udělal, na pár vteřin je před mostem zpomalil, než projel náhodný taxík. Potvora zůstala stát uprostřed křižovatky, v místě, kde směr od mostu překračuje snížené nábřeží. Nepouštěla se dále, Dana jako by cítila další duchy, kteří mu v tom bránili. V těch místech, pomyslela si, asi dřív stály domy.

Došli k místu, kde se na Bubenské nábřeží přimyká tramvaj od metra. Tady chtěli překřížit východní rameno křižovatky. Koutkem oka zahlédla, jak na ně Jen mává, aby zrychlili. Přešli přes první tři pruhy směru ven a začali přecházet směr od Argentinské. Uprostřed silnice zaslechla motor. V tu chvíli do ní někdo zezadu prudce strčil. Byl to Petr, který si včas všiml auta, jež se prudce vyřítilo ze zatáčky ulice Za Viaduktem a více než stokilometrovou rychlostí vletělo do podjezdu. Dana i Petr se váleli na zemi, jediný Marek nezakolísal a pokračoval v procesí. Daně projela myslí ozvěna chechotu. Vředouch se začal bránit.

Zbývalo poslední rameno – a z tříčlenného procesí jediný exorcista. Marek kráčet podél stanice metra, nevšímaje si posměšných komentářů od skupinky popíjející u blízkého kiosku. Bylo zjevné, že ve své litanii upadl do transu, který mu už znemožňuje sledovat provoz kolem sebe. Petr, Jen i Dana se proto rychle rozmístili na mostě přes nábřeží, odhodláni zpomalit blížící se auta.

Světla blížící se od Štvanice zahlédli všichni tři s malým odstupem. Kolik jich mohlo být? Dva páry vedle sebe? Tři? Blížila se téměř bezhlučně, jako by se ta auta nad hrbolitou dlažbou Hlávková mostu vznášela. A Marek už přecházel komunikaci! Chtěla vykřiknout, ale z úst jí nevyšla jediná hláska. Světla, následovaná hukotem nákladáku, proletěla kolem ní. Větrný ráz jí povalil a málem smetl z chodníku na vozovku. A pak nákladák zmizel. Žádná zadní světla, nic.

Na ulici se začaly sbírat ze země dvě lidské trosky. První se opírala o zlomený kus dřeva, který byl ještě před okamžikem improvizovaným křížem. Druhá se zvedala pomaleji a nakonec to dokázala jenom s pomocí kněze, jehož vymítání právě skončilo. Ke dvojici přiběhl Jen a doprovodil je k chodníku, kde stála Dana. Když se dověkli na obrubník, vyklouzl zničený Petr dvojici pomahačů. „Nevím, co to sakra bylo,“ zamumlal, „ale sem vážně rád, že mi to jenom zpřeráželo nohu.“ A omdlel.

6

„Nerada ti to říkám, ale aktuální bilance vaší akce ‚vymítání Vltavské‘ je daleko méně než uspokojivá.“

Dana seděla se svou přítelkyní, bulvární novinářkou Soňou v kavárně Nové Scény. Ze svých míst shlížely z výše deseti metrů na okolí tramvajových zastávek Národní divadlo. Poněkud nadřazený pohled na lidské hemžení pomáhal Daně, aby Sonino drtivé resumé pojímala s nadhledem, šlo to ale těžko. Petr ležel už sedm dní v nemocnici s rozdrčenou lýtkovou kostí, Marek se málem duševně zhroutil a Jen si vzal týdenní dovolenou. Jediný, kdo alespoň podle e-mailové korespondence zachovával klid, byl Karel Kuhn, který měl ale zrovna v tuhle chvíli pro něj neobvyklé, už dvacetiminutové zpoždění.

„Omlouvám se, mé dámy,“ zahlaholilo Kuhnovým hlasem za Danou, Profesor se tedy nakonec přeci jen objevil. „Bohužel,“ pokračoval Kuhn s vysvětlováním, „jsem měl dost velký problém se sem dostat.“

„Že by dopravní zácpa?“ ušklíbla se Soňa, která Kuhna osobně předtím nepotkala.

„Kdepak zácpa,“ zachmuřil se profesor. „Nácpa. Než jsem sem došel, tak asi na pěti přechodech se mě auta pokusila nacpat na chodník, případně smést z povrchu zemského. Když se mi to stalo na

I.P.P, tak jsem si říkal, dobrá, tady to dělají vždycky a všem, ale pak se mi totéž stalo na všech dalších přechodech pro chodce až sem. Už jsem si říkal, že si vezmu taxi, ale tak nějak jsem získal dojem, že by to se mnou ten jeho řidič mohl narvat do prvního billboardu.“

„No, tak to je trochu divný,“ připustila Dana. „V pondělí (den po té Vltavské) jsem cestou z práce zažila čtyři dost nepříjemné situace – najíždění do cyklopruhu, vytlačování, pravý hák a prakticky úmyslné dveře. To se občas stane, ale že by tak často? Tak jsem to začala počítat a za těch posledních pět dnů mám víc incidentů, než za půl roku předtím. Nakonec jsem začala jezdit domů parkama, ale to je o hubu jak pro mě, tak pro pěší a přijdu si tam jak ten dement, co v Bogotě projel cyklojzdou.“

A Jeník má asi podobnou zkušenost. Druhý den se mě ptal, jestli je normální, že po tom zážitku na Vltavské má dojem, že jsou v Praze auta na chodce strašně agresivní. Když jsem mu poradila, ať si to eviduje jako já, tak se navztekal, vzal si dovolenou, nastěhoval se na magistrát k Vaškovi a prý s ním řeší agresivitu řidičů.“ Na chvíli se odmlčela a zadívala se ven. „No vidíš to,“ zvýšila najednou hlas: „Támhle to hovado se chce nacpat před tramvaj zleva. Tady! A přechod, ten pro něj neplatí, hej tam přecházejí lidi, kreténe!“

„Okna této kavárny a auta tlumí zvuk celkem o nějakých osmdesát decibelů,“ poznamenal Profesor: „Neslyšel by, ani kdybys tady vystřelila z brokovnice.“

„A nemá to všechno nějakou souvislost s tímhle?“ ukázala Soňa na článek na titulní stránce kavárenského výtisku Hospodářských novin: *Zabijácký únor anuloval loňské snížení nehodovosti*, hlásal titulek.

„To je jak z Blesku,“ zabručela Dana, ale článek v rychlosti přelétla. Potom noviny odhodila, jako by byly jedovaté.

„Takže?“ zeptal se Profesor, kterému se zjevně nechtělo zvedat se pro výtisk, ležící nyní až na pohovce o dva stolky dál.

„Takže počet dopravních nehod na území Prahy v posledním týdnu vzrostl oproti dlouhodobému průměru čtyřikrát,“ recitovala. „Pět mrtvých chodců a po třech letech první cyklista mrtvý na místě nehody! Zvýšený počet obětí vynuloval loňský úspěch, už teď jsme na tom jak koncem března. Ale jenom v Praze, ve zbytku republiky se nic neděje. Novinář to připisuje, prosím pěkně, nezodpovědnosti chodců a cyklistů! To určitě, nezodpovědnost!“

„Dano, nerozčiluj se,“ snažila se mírnit Soňa. „Tohle přece píšou vždycky.“

„Ale dřív jsme za ty mrtvé nemohli *my*!“

„Hlavně se neobviňuj,“ vmísil se profesor.

„To taky nedělám. Koneckonců vymítání byl *váš* nápad.“

„A já tam nesetřval, abych vám pomohl, ani jsem nepředpokládal, že se potom svět zblázní. Ergo všech šest obětí dopravních nehod z tohoto týdne padá na mou hlavu,“ utrousil profesor sarkasticky. Bylo vidět, že se už také ovládá jen stěží.

„Dano, stejně nemůžeš z tohoto jednoho článku vyvozovat, co se vlastně děje,“ snažila se Soňa.

Marně. „Já vím přesně, co se děje!“ odsekla Dana. „Za to bude moct ta potvora, ten vředouch z Vltavské, na to vezte jed!“

„No, ale co dál?“ Profesor se nervózně drbal na pleši. „Chcete znovu vymítat stejnou křížovku? Teď by to třeba nemuselo vůbec stačit.“

„To, že nám v tom bránil, znamená, že by mu to mělo něco udělat.“ Dana se jedovatě podívala na oba spolustolovníky: „Já to teda rozhodně ještě zkusím.“

„Ale když se to nepovedlo knězi, jak můžeš ty?“ zeptala se Soňa.

Dana začala pěsti. „Udělám to rozhodně líp než ten chudák malej Mareček. Mám vlastní plán a s tou potvorou si to vyříkám po svém.“ Přejela je pohledem a vstala. „Pomůžete mi?!“ Byl to spíš příkaz než otázka, přesto se nikdo nezvedal.

„To jako teď hned?“ Soňa věděla, že Dana je občas impulsivní, ale co je moc, to je moc.

„Přesně tak. Jdeme hned.“ Když ale Dana viděla, že Soňa ani profesor stále nevstávají, nakvašeně se otočila, hodila na stůl útratu a vyběhla z kavárenského sálu.

„Tedy,“ zamumlal profesor, „takhle jí ještě neznám.“

„Já jo. Když v ní bouchnou saze, není s ní řeč.“

„Ale tohle může být hodně nebezpečné. Jestli něco neuděláme, můžeme se ráno dočíst v novinách o dalším nezodpovědném chodci zkracujícím si cestu přes křižovatku, skrz níž přece vedou naprosto bezpečné a hygienicky zachovalé podchody. Musíme rychle svolat její přátele a dostat se tam dřív, než něco spíská!“

Soňa rozhodně souhlasila. Jenže než obtelefonovali polovinu Daniných přátel a zaplatili liknavé obsluze, uplynulo dobrých patnáct minut. Dana odjela do Buben na kole, což znamenalo oproti veřejné dopravě další ztrátu. Zkrátka a dobře, než dorazí na Vltavskou, budou mít oproti Daně značné zpoždění.

A tak se i stalo. Než se na Vltavské seběhli profesor, Soňa, Marek, Jen a Vašek, uplynulo od Danina prásknutí dveřmi už tři čtvrtě hodiny. A Dana nebyla nikde k nalezení. Po krátkém pátrání našli jen Danino kolo: opřené o původní ghostbike.

Samotná Dana zmizela beze stopy.

7

Když Dana přišla k vědomí, musela si přiznat, že jednala velmi nerozvážně. Chtěla si ale zachovat zuřivost, která se jí zmocnila v kavárně a právě *tu* použít při opětovném souboji s vředouchem. Měla dojem, že bude dost pevná na to, aby si Maričina ducha vzala od křižovatky silou, a tak, když v polovině Hlávkovy mostu ucítila štiplavé vědomí vředoucha, vydala se bez rozmyslu středem tramvajového pásu přímo na něj. Říditka bicyklu jí byla křížem a představec kopím, letícím v liniích tramvajových kolejí a těmito kolejemi, stejně jako železobetonovou konstrukcí mostu mnohokrát zesíleným. Vředouch před ní tentokrát ustupoval, cítila, že ještě vteřinu a rozmázne ho jak rajče na stěně.

Svůj omyl si uvědomila pozdě; Vředouch na ni poslal několik vozidel najednou, prvnímú stínu křížicímu pás se vyhnula, stejně jako právě projíždějící, skutečné tramvaji. Pak se ale do ní pustila auta ze všech stran, Dana zoufale zakličkovala, přední kolo se jí zachytilo v díře mezi kolejnicí a dlažbou – a byla v pasti.

Teď napůl ležela, napůl seděla v něčem, co nejspíš připomínalo betonový sarkofág. Kolem hlavy jí letělo dunění kol, zesílené ozvěnou podjezdu. Zkusila se pohnout, ale všechny údy měla zatížené betonovými obrubníky. Když se rozhlédla, zjistila, že se dívá z úrovně vozovky na dva proudy aut, míjející jí nevšimavě a lhostejně.

„Nevidí tě,“ ozval se za ní potměšilý hlas, rachotící jak motor, s jistou šustivostí připomínající valení automobilových kol po dálničním asfaltu. Ramena jí začal drtit stisk dvojice pevných rukou,

teď byla jak ve svěráku. „A i kdyby tě spatřili – myslíš, že by někdo z nich zastavil?“

Dana s sebou znovu zamlela: „Okamžitě mě pust‘,“ přikázala. Snažila se, aby to znělo klidně, hlas se jí ale lámal.

„To nepůjde jen tak. Copak můžu,“ vytůroval se vředouch, až se ostění podjezdu zatřásl, „propustit jen tak bez ničeho zatím největšího škodiče mému přirozenému životnímu prostředí, kterého jsem měl tu příležitost poznat?“

„Tak se mi aspoň ukaž, ať vím s kým mám tu čest,“ požádala Dana.

„Opravdu mě chceš vidět? No, jak je ctěná libost. Tisknoucí ruce se od ní odrazily, tušený vředouch učinil salto a vzápětí jí opět držel, jen s tím rozdílem, že teď se Dana zblízka dívala do dvou šedých, kalných a naprosto neprozkoumatelných očí. Nos mezi nimi nebyl zřetelný, ústa tvořila téměř přesně kruhová ocelově se lesknoucí trubka připomínající výfuk. Celá vředouchova hlava měla barvu asfaltu, stejně jako dlouhé paže, kroutící se bez viditelných kloubů plynule v přechodnicových křivkách. Vůbec, celý vředouch byl klikatý, zkroucený a jakoby sešitý z řady úzkých asfaltových pásů, právě tak jako mimoúrovňová křižovatka. Rukou měl čtyři nebo pět, ty, které jí nedržely, se vinuly kolem jeho těla. Z úst se mu vyvalil dech zapáchající po čerstvém benzínu.

„Viktor, jméno mé, a věz že potěšení je v tuto chvíli zcela na mé straně. Tak jak se ti líbím? Nebo snad ne? Ale neboj se, až s tebou skončím, budeš mě mít moc a moc ráda!“

Dana chvílku mlčela. Zoufale uvažovala, kdo jí teď může pomoci. Chcanda? Tu může těžko považovat za pomoc, mimoto zrovna jsou mimo její chodníkový rajón. Marika? Třeba by její volání o pomoc vyslyšela, jestli ale něco zmůže. Soňa s profesorem? Jestli se za vydali, musejí tu být každým okamžikem. Ale když ji nevidí řidiči... Největší její šance je Marika, musí nějak upoutat její pozornost. A zdržovat.

„Myslíš, že tě budu mít ráda jako Marika, kterou jsi nezlomil ani za pět let?“ ušklíbla se proto na skřeta.

Vředouch zesílil stisk v ramenu. „Ta cyklounka, co tady po nocích zpívá močenám?“

„Jo, přesně ta. Proč jí nepropustíš? Kdybys to udělal, nemuseli jsme spolu takhle válčit.“

Výfukový otvor vředoucha se zkroutil v útrpném šklebu: „Kdyby to bylo tak lehké, prosím, mohla by jít, nikdo jí tu nedrží! Ale já myslím, že *tohle* tušíš stejně dobře jako já,“ zasyčel vředouch. „Ta husa si těsně přes smrti přísahala, že si nedá pokoje, dokud nebude tahle křižovatka zničena. *Moje* křižovatka, kterou jsem si vybojoval mezi ostatními vředouchy, jedna z *nejlepších* křižovatek v Praze! Pche! Taková drzost!“

A kromě toho, mě nepodfoukneš. Já vím, že zrovna *my dva* spolu válčíme už docela dlouho. Myslíš, že jsem si za těch pět let nedokázal přečíst, proč mi každý rok jedna ta vaše *cyklojízda* končí na zadním dvorku? Že nevím, proč se tu před pár lety ochomejtali ti projektantni, sčítali mi auta a hledali, jak mi přiškrtit a podvázat zdroj obživy? A že nepřestali otravovat, dokud jsem přes síť vředouchů ve městě nenašel šéfa jejich firmy, nepřitáhl sem a nezlomil ho v důvěrném rozhovoru ne nepodobném tomu, který vedeme teď? Kdepak miláčku, tohle už *je* válka a neboj se, nemám obavu, že jí prohrajeme! Jak jsi mohla poznat minulý týden, vředouchové jsou už v Praze tak silní, že je jen tak něco na kolena nesrazí!“

„Takže můžete za všechny ty nehody a mrtvé chodce?“

Výfuk se zploštil: „Ále, vždyť jich bylo jen sedm.“ (Sedm? Takže od rána další? problesklo Daně hlavou) „Malá ukázka naší moci, kterou nad řidiči máme poté, co projedou naším teritoriem. Prostě jsme je jen postrčili, aby ještě na okamžik zapomněli, že už nejsou na dálnici, nic víc. Taková drobnost, jen škoda, že naše hlavní cíle – tu vaší partu – se nám odstavit nepovedlo. To ale nevadí.

Podle mých zpráv jsou na cestě sem a bude tedy možné vypořádat se s vámi všemi najednou. Já se připravil. *Moji přátelé tu budou dřív!*“

Skřet začal Danu tisknout hlouběji do betonového lože, ještě trochu přitlačí a zlomí mi obě klíční kosti, obávala se. „A co myslíš, že nám uděláš,“ zkusila ho vyprovokovat k další zdržující řeči. To samé, co Marice, abychom tě tu strašili kolektivně? Proč jsi ji vůbec zabil?“

„Tak to ti snad ani nemusím vysvětlovat,“ vytvaroval se vředouchův výfuk do dokonalého kroužku. Dana si to vyložila jako úsměv. „Dva roky mi tu jezdila na kole přes světla určená autům a místo, aby mi energii dávala, *brala* mi jí! Jako každý chodec, který mi tu přebíhal a kterého jsem nedokázal srazit. Cyklisti jsou úplně stejní! Forma dopravy, ze které si nic nevezmu, jen otravují, snižují plynulost provozu a kazí pošušňáníčko... Otrapové!

Jenže já jí nakonec srovnal! Dal jsem jí nažrat vlastní medicíny a pustil jsem jí falešnou zelenou, aby vlítla pod to auto. Jediná vada celé té záležitosti byla, že zrovna tenhle šofér byl takový *přeopatrný!* Kdyby ten jouda jel, jako každý správný řidič, na té zdejší padesátce sedmdesát, mohla tu kráva odletět až za hranici křižovatky, a já nemusel poslouchat to její noční bĕdování! Chtĕlo by to v noci silnĕjší provoz, *pak* by její kvĕlení zaniklo v rachotu motorů, muzice, která se líbí mnĕ.

Ale to skončí! Dneska si to vyřídíme s vámi i s ní. A pak,“ zaoblil se vředouchův výfuk spokojenĕ, „se pustíme do všech bezmotorových forem dopravy. Letos nám nastanou žně, milá dámo, a vy nám s tím pomůžete! Nemĕním tě totiž zabít. Kdepak, ty nám daleko lépe posloužíš živá!“

Dana nasucho polkla. „Jak?“

„Udĕláme z tebe milovnici vředů a tím i vředouchů. Z tebe i ze všech tvých přítelĕčků, co se sem právě sjĕždĕjí!“

8

Stáli na chodníku naproti ghostbiku překrytému nyní Daniným kolem, a radili se, co dál. Soňa se rozpačitĕ dívala po Markovi a Vaškovi, kteří právě přinesli od ghostbiku Danino kolo a našli na něm připevnĕný lísteček s naškrábaným vzkazem:

Vaší kámošku mám já. Pojd'te si pro ní, jestli se nebojíte! Jinak vám jí v deset veĕer vrátím, ale to už jí nepoznáte.

Váš Viktor.

„Škoda, že tu není Petr,“ posteskl si Profesor. „Obávám se, že bez možnosti zkontaktovat Mariku nemáme nadĕji zjistit, kde vředouch Danu ukrývá. A bez toho jí nenajdeme.“

„To bude jednoduchý, prolezeme tu křižovatku skrz naskrz,“ prohlásil Jen, který své auto před okamžikem zaparkoval zcela neurvale na široký chodník předmostí, a nyní jen těžko zakrýval nervozitu. „Není to zase *tak* velká křižovatka. Jenže ona tu nebude. Ten Viktor (vysvětlíte mi už někdo konečně, co je zač?) jí bude držet někde v okolí, třeba se vloupal nad metro, ale v samotné křižovatce, to je blbost. Vždyť to kromĕ podchodu nemá žádný podzemí. Tohle celý je na normální policejní akci, navrhuju zavolat zásahovku.“

„Dana musí být držena v konstrukci křižovatky,“ oponoval Profesor, „vředouch nemá širší moc. Ale může být pro nás neviditelná, může jí dokonce držet v časové kapse, i když ne moc dlouho.“

„Blbost,“ prohlásil Jen, ale nikdo ho už neposlouchal.

„Zjistil jste o vředouších něco nového?“ zeptal se Vašek Profesora.

„O vředouchách. Ano, něco jsem si o nich dohledal. Dovedou klasické triky běžných strašidel: místní distorze světelných paprsků, gravitace, hmoty, energie, času, čehož využívají k vytváření vidin i jiným účelům – dobře to vysvětluje efekty, které nám předvedl ten zdejší Viktor minulý týden. Personifikují se obvykle do podoby chobotnic či podobných tvorů s končetinami, které napodobují tvar zakřivených komunikací. V případě potřeby se maskují, i když toto jejich tělo bývá obvykle hmotné. Dovedou ale zmizet, když chtějí.“

„Aktualizované bestiáře je popisují jako primárně d'ábelská stvoření, nástupce pohanských duchů, které je třeba vyvrátit z kořene nebo obrátit k slávě Boha všemohoucího,“ podotkl Marek. Profesor něco odmítavě zamumlal, „Jde-li ovšem o moc, kterou vředouchové mají nad prostými smrtelníky, tak zde se naše informační zdroje do puntíku shodují,“ dokončil raději spěšně teolog.

„Takže hodně silný protivník. Jak se mu dostaneme na kobytku?“ ptal se Vašek.

„Ježto o podstatě vředouchů a zejména o jejich slabínách nevíme ani po Profesorově rešerši v zásadě stále nic, navrhuji znovu zkusit vymítání.“ uvažoval Marek. „Minule téměř zabralo a můžeme ho realizovat důkladněji. Je nás o jednoho víc, možná kdybychom zavolali další lidi na pomoc...“

„Jistě. Tak ve dvaceti, třiceti bych si to s vámi troufl,“ kontroval profesor..

„Tak si něco vymyslete sám, když jste tak chytřej,“ utřel ho Marek. Na to Kuhn akorát pokrčil rameny.

„Můžeme zkusit trochu metafyziky,“ navrhl Vašek. „Jen se soustředí a najde svou přítelkyni citem.“ Soňa zakroutila hlavou: „Jen? Ten má pro takový věci asi stejnej cit, jako hroch pro lítání.“

„Tak dost!“ Jen, který se předchozí debaty neúčastnil, byl nyní oblečený v jedovatě zelené blikající vestě s nápisem POLICIE. V jedné ruce držel malý megafon, ve druhé mohutnou svítilnu. „Když jste všichni tak zmagofili, tak poslouchejte, co udělám já. Považuji za značně nepravděpodobný, že tady Dana bude, přesto se tam půjdu porozhlídnout. Podle toho vzkazu to vypadá, že nám dává šanci ji najít, může to být taky past, ale já se s tím srovnám. Když se do pěti minut nevrátím, volejte policii a nahlaste Danin únos. Když ji do pěti minut nenajdu, zavolám je sám. Rozumíte?“

„Proč jsi to neměl minule při tom vymítání?“ zeptal se Marek. „Dost věcí by to tehdy usnadnilo.“

„Jestli si vzpomínáš, tak jsem tehdy nebyl autem,“ odsekl Jen. „Jo a vy všichni,“ obrátil se na ostatní: „Vzadu je balík oranžovejch reflexních vestiček a nějaký blikačky. Bez toho vás dneska nechci vidět ani na chodníku!“ Podíval se na profesora: „Pět minut. Kdybych se nevrátil do pěti minut, tak zavoláte zásahovku a necháte to na nich.“

Obrátil se, přeběhl tři pruhy a po dělicím pásu se vydal do podjezdu. „Mluví k vám příslušník Policie České republiky,“ slyšeli ještě jeho hlas zkreslený megafonem. „Viktore, vydejte své rukojmí a vzdejte se, jménem zákona!“ Potom se jim jeho hlas ztratil v hluku rozjíždějící se kolony od Štefánikova mostu. Ještě zahlédli, jak rozsvěcí baterku a občasně problesknutí na stěně podjezdu. A pak světlo zhaslo.

9

Prošel celým podjezdem, svítil do všech škvír, ale nic podezřelého nenašel. Jak předpokládal, v křižovatce nebyly žádné dveře do dalších prostor. Auta ho nevšimavě míjela v průměru šedesátikilometrovou rychlostí, na jedno policejní auto pozdravně zamával, řidič mu mávnutí opětoval a pokračoval dál. Tam by stejně nezastavil, ani kdyby chtěl. Vylezl na druhé straně, a došel až skoro na úroveň autobusových zastávek. Projde to zpátky a zavolá kluky z akčního.

Už už se otáčel, když zaslechl známé skřehotání.

„Počkej ty blbečku, počkej!“ křičel na něj Chcandin hlas. Jen se po něm otočil a v kdysi zasklené škvíře propojující podchod a podjezd uviděl dětskou hromádku hadrů nesoucí jméno Chcanda.

„Co chceš?“

„Pojď sem, ke mně, dneska ti neuteču!“

„Proč?“

„Já ti řeknu tajemství.“ Chcandin hlas zněl naléhavě.

To zavání podrazem na sto honů, pomyslel si Jen. „Co mi chceš říct, to mi můžeš říct i tady!“

„Nemůžu!“ Chcanda se stáhla hlouběji do tmy podchodu.

Jen zaklel, ale rozhodl se riskovat. Třemi skoky překonal stejný počet jízdnicích pásů a vletěl do podchodu. Močena se krčila u galerie, co nejdál od silnice. Jen rychle projel baterkou celý podchod, nikoho dalšího nezahlédl.

„Tak to vybal, co mi chceš? A ne, že to budou nějaký pohádky o strašidlech!“

Chcanda se chrchlavě rozesmála. „Tak ty na strašidla nevěříš, ani když zrovna jedno vidíš?“

„Co vidím já, je umrněný děcko, kterému by prospělo pořádný odvšivení.“

„Dobrá, ty chytráku, přeber si to, jak chceš. Tvou holku drží uprostřed toho podjezdu, obetonovali jí obrubníkama. Šel si přímo kolem její kebuly, jenže sis nevším! No a Viktor už tam není sám. Přizval si na dnešní večer kamarádky. Já je znám,“ bědovala Chcanda, „sou tam vředouchové z mostu Barikádníků, Těšnova, od Hlaváku, prostě z celý magistrály.“

„Blbost, tam nikdo není, přece bych je viděl. Nejsou tam ani dveře, nic.“

„Bože, ty seš ale zabeďněná palice! A já nemám čas se s tebou vztekat.“

Ale já jo.

Ta slova se Jenovi zhmotnila v hlavě. Poslouchej Chcandu a zjistíš, že má pravdu. Vředouši existují a jestli tomu neuvěříš, nepovede se ti Danu zachránit. A ona ví, jak to udělat.

Jen se otřásl. Veškeré jeho přesvědčení bylo pryč. „Jestli je Dana tam, zavolám zásahovku a oni jí z toho doslova vysekají,“ namítl chabě.

Chcanda zavrtěla hlavou: „Kdyby tam šla policie, tak jí nenajde.“

„A když pro ní půjdeme my?“

„Pobijou vás. A pak to bude strašný: Jeden duch tu už pět let straší na křižovatce vlevo, tvoje milá a celá její parta přibude zabetonovaná veprostřed, vředouch se domákne, že sem ho práskla lidskýmu policajtovi a to bude můj konec! Dyt' já nechci nic víc, než svůj klidnej, smradlavej podchod a ne důchod'ák pro uřvaný lidský duchy!“

„Přestaň už lamentovat, potvoro,“ zasyčel na ní Jen. „Třeba nám můžeš pomoci a my pomůžeme tobě. Když zachráníme Danu a vředoucha se zbavíme, zmizí i duch Mariky a ty budeš mít klid!“

„Tak už mi trochu věříš?“

Věříš, ozvalo se mu znovu v hlavě.

„No,“ připustil Jen, „dejme tomu. Tak co máme udělat?“

„Já ti to řeknu. Ale musíš mi slíbit, že to tu necháte být. Já vás znám: Ty, co maj rádi chodce, vy to tu pak budete chtít celý zkulturnovat! Dáte to vyčistit, osvětlit, zrekonstruovat – nebo rovnou zasypat, ať se chodí po povrchu! A k čemu mi pak bude křižovatka bez vředoucha, když mi tu

nezbude můj pěkněj, zatuchlej podchůdek?“

„Heleď se, Chcando,“ začal Jen zvolna. „Já ti za sebe slibuju, že co budu živ, nedopustím, aby se tenhle podchod jakkoliv změnil. Přísahám, že když Danu s tvou pomocí zachráníme, necháme to tu být. Lidi budou chodit vrchem po přechodu a tobě zůstane krásný smradlavý podchod jako je dneska!“ Jen si přitiskl prsty na ústa a zdvih paži k přísaze. „Tak slibuji na svou čest a svědomí, já, Jen Milota, policejní nadstrážmistr!“

„Fajn, tak poslouchej, človíčku: Musíte dotáhnout to svinstvo, co se vám minule nepovedlo.“

„Myslíš vymítání?“

„Jo, přesně. Mimochodem, díky, žes mě varoval. Seš první férovej polda na týhle straně řeky od roku 1966.“

„Ale na to asi nestačíme. Minule nás odrovnal jediný vředouch a teď jich je tam – deset?“

„Jedenáct. Potřebujete pomoct. Oslabte vředouchy, sytí se tím, jak tu jezdí auta – musíte zastavit dopravu. Nejmiň na deset minut.“

„Dobrá. A co dál?“

„Dál?“ Močena se zachechtala: „Dál se za vás budu modlit. Protože jinak tu budu mít peklo na zemi!“

„A bude to stačit?“

„To se ptáš mě? Budeš to muset zjistit sám, panáčku! Tak už běž, dělej, ať to sype – já se budu koukat od vody!“

10

„Jsou to patrně bytosti žijící z uvolněné kinetické energie, třecích odporů, dostředivé síly, možná i síly Coriolisovy. Umějí ji využívat zvlášť v situacích, kdy se hmotná tělesa pohybují po křivce vyššího řádu, zpomalují, zrychlují nebo zatáčejí, ovšem ve velké rychlosti, tedy zejména na mimoúrovňových křižovatkách. Když jich je víc na stejném místě, bude jejich hlad po energii větší a tím spíš je zastavením provozu oslabíme.“

„Tak vědecký zdůvodnění bychom od vás měli, profesore, raději mi ale poradte, jak máme amatérsky v pěti lidech zastavit dopravu na téhle skoro dálniční křižovatce,“ poznamenal Jen. „Na deset minut! I kdybychom to nakrásně dovedli, vydrží nám to přesně do příjezdu první hlídky!“

„Krucíš, jsme přece větší profici, než někteří policajti, ne?“ odporovala Soňa. „Já byla na cyklojízdě a vím, jak se to dělá! To se prostě vyrazí na zelenou a před ty auta, co stojí, se dají kola.“

„Tvůj návrh se vyznačuje přesně dvěma nedostatky,“ poznamenal Marek. „Za prvé máme k dispozici přesně dvě jízdni kola na asi patnáct pruhů. A za druhé je nás pět a půl i s močenou, co se teď klepe dole u vody a doufá, že jí nezježíme chlupy víc než vředouch, až se dozví o její zradě.“

„Klid, už se na tom pracuje,“ zavrčel Vašek. U ucha měl telefon a něco do něj brebentil. „Fajn,“ prohlásil nahlas, když s hovorem skončil. „Budou tu do čtvrt hodiny.“

„Kdo?“ otázala se Soňa.

„Přece gerilová špuntaři! Dámo a pánové, dovolte abych vás připravil na příjezd Prague Fixies Squad!“

„Hele a to tu budou tak rychle?“ nevěřila Soňa.

Vašek se ušklíbl: „Každý festkař, který si v tomhle městě sám sebe váží, bydlí od centra nejdál na Žižkově nebo na Letné. Že je Praha rozlezlá po všech čertech, neznamená, že si z něj ti, kdo chtějí, nemůžou udělat město krátkých vzdáleností.

A než dorazí, připravíme si to procesí. Moc času na to nemáme.“

Čekali. Za tři minuty projel křižovatkou cyklista na kole bez přehazovačky a brzd a elegantním smykem doplachtil na chodník před nimi. „The rest is coming soon,“ sdělil místo pozdravu lakonicky vyhublý mladík v kulichu a kečkách. Vašek ho představil jako Alana a začal s ním anglicky probírat plán akce.

„Jakou máme šanci?“ zeptala se Soňa nazdařbůh.

Profesor pokrčil rameny. „Jen tuhle jedinou,“ zamumlal Jen. „Je tři čtvrtě na deset.“

11

„Je tři čtvrtě na deset a tví přátelé se neodhodlali k ničemu jinému, než jednomu průchodu s policejní baterkou,“ zašustil Viktor Daně do ucha. Teď viděla jeho společníky, deset dalších vředouchů se povalovalo v podjezdu. Každý byl jiný, podvědomě si je začala třídít. Chobotnice, dvě sépie a pavouk viseli na stropě a občas pohladily chapadlem či končetinou nějaké to projíždějící auto. Prasopes a lichožrout se vozili na korbách po ramenech křižovatky. Ostatní (gorila, latimérie, medúza a sněhulák s fuseklema) se moc nehýbali, jen si občas zašli Danu zkoumavě prohlédnout.

Podjezdem projel cyklista na dráhovém speciálu a prokličkoval mezi auty někam ke ghostbiku. Zakrátko Dana zahlédla dalšího, mířícího stejným směrem. Naděje, kterou ztratila ve chvíli, kdy jí Jen zcela bezohledně přehlédl a přišlápl ruku k zemi, se v ní opět probudila.

Příjezd ne zrovna náhodného počtu cyklistů ovšem neušel ani skupině vředouchů. Na dva další, kteří si troufli projet podjezdem, nastrkávali auta a zkoušeli je různě shodit ze sedla; oba jezdci ale skoronehody ustáli a z podjezdu vyjeli.

Viktor se přišoural k Daně. „Dobrá děvče, slíbil jsem jim, že v deset dostanou Danu, která bude milovat vředy a vředouchy, je na čase dát se do práce. A vy, nekňubové,“ obrátil se na ostatní, „se dobře dívejte, ať se pro příště něco naučíte!“

Přiklekl k Daně, dvěma chapadly jí pevně přimáčkl k zemi. Další chapadlo jí omotal pevně kolem hlavy. Tvář přiložil k její tváři tak, že Dana viděla jen dvě oči v barvě výfukového kouře. A pak vtiskl Daně svá ústa s ocelovou obroučkou do její pusy a přilepil ji k sobě v omamném, benzínovém a krutém polibku.

Než Dana ztratila kontrolu, cítila nesnesitelný zápach benzínu, který jí prostupuje všemi póry a stává se součástí jejího těla. Chce snad ze mě udělat vředoucha? Jenže pak se její mysl zastřela a ztratila schopnost určovat si tok myšlenek. Ty nyní řídil Viktor. Chtěla se zasmát té naivitě, s níž začal kreslit obrazy nepřekonatelné krásy uložené v pohybu, ve svobodě postavené na neomezené volnosti pohybovat se neomezenou rychlostí na neomezenou vzdálenost, zcela bez omezení zodpovědností za místa, která by jakkoliv omezovala směr, rychlost či plynulost pohybu, či která by přítomností pohybu mohla být jakkoliv omezena. Chtěla se smát a potom zvracet nad receptem na dokonalý svět rychlé a plynulé dopravy, který jí vředouch soukal do mysli, a který vetkával do plátna povrchu planety celé špulky nití rychlostních komunikací, spojených stále hustší a hustší sítí uzlíků, kde se pohyb přetváří a obrací a vytváří tak pro vředouchy živnou půdu uvolňované energie. Vředouch ji opájel rychlostí a mocí s ní spojenou, a krmil ji přitom benzínovým oděrem, který se

začínal vznášet nad celou stále pečlivěji vykreslovanou sítí komunikací a cest překonávajících stále větší vzdálenosti. Dopravní indukce umožňuje lidem cestovat dále a více a tím lidi k sobě přibližuje, šeptal jí vředouch něžně do mysli a rozbíjel tak její dosavadní přesvědčení, že indukce vede jen k tomu, že stejní lidé mohou být od sebe stále dál, vlastně co nejdál to jde. Vředouch jí to ale už rozmlouval, začínala chápat, že cesta je v tomto případě cílem, a její kvantita daná rychlostí, s níž mívá všechny statické body kolem, je současně její kvalitou. A že nejkvalitnějšího prožitku z cesty může získat jen v prostředku dovolujícím patřičnou rychlost a zrychlení dostatečné hmotě; v osobním nebo nákladním autě. Jen v autě se člověk stává skutečným vládcem světa, když jeho mikrosvět, jeho osobní bublina cestuje s ním a je tedy zdánlivě v naprosté nehybnosti, zatímco ten svět venku, který byl před uzavřením dveří auta tak zlý, náročný na pochopení a všelijak jinak dotěrný, je nyní redukován na čmouhu míhající se za okrajovou čarou, ve stokilometrové rychlosti mizí rychleji než přichází a je tak degradován na cosi pomíjejícího, neskutečného, abstraktního, mezi počátkem a koncem cesty zcela zbytečného a nepotřebného. A pak se jí do té pohody vnitřní bubliny vmísí rušivý prvek. Ne, nejsou to ostatní auta, s nimiž se pohybuje v harmonii korálků navlečených na jedné šňůře. Jsou to chodci, kteří si vynucují zpomalení, zarážejí plynulý tok provozu, narušují naše ocelovými skořepinami obrněné světy svou nesmyslnou, nechráněnou, trapnou existencí. Ale ti nejsou nejhorší, protože se prostě objeví a zmizí a díky přítomnosti značek přechodů a semaforů se také dají ponížít na pouhé symboly, kterým nakonec není třeba věnovat žádnou pozornost. Ne, skutečný mor jsou ti drzouni cyklisté, zabírající místo navržené pro čistou krásu chráněných, bezpečných osobních bublin, zadírající se do plynulého provozu jako písek vhozený do soukolí. Cyklisté, vyžadující vybočení z přímého směru nebo markýrující drze auta bez možnosti akcelarovat nad třicet kilometrů v hodině, či dokonce kličkující a protékající kolem našich bublin ve chvíli, kdy se tok na okamžik zastaví v dopravní zácpě. To jsou ti zloději času a prostoru, které je třeba ze silnic vymýt, stavět jim cyklostezky, na které je lze vykázat, ať si jezdí odkud nikam, dokud je to nepřestane bavit. A ty zbývající, kteří si setrvávají, je třeba podrobit krutému darwinistickému výběru. Necht' základní pravidlo silničního provozu zní, že cyklista jedoucí po ulici s auty je vždy vinen! Vinen svou drzostí, s níž si dovoluje plýtvat časoprostorem, když mezi auty zabírá stejně místa jako automobil, ale nedokáže dosáhnout ani zlomku jeho rychlosti! Vinen tím, že pohrdá nejdůmyslnějšími výtvarnými díly lidské civilizace a zcela bezostyšně nenabízí světu (a vředouchům) víc kinetické energie, než kolik jsou schopny vytvořit ty dvě umrněné, křivé lidské nohy! Vinen tím, že si nemíní zajišťovat osobní bezpečnost vlastními silami a místo toho spoléhá na malé následky srážek v nízkých rychlostech. Vinen tím, že při srážce s autem bývá zraněn a způsobuje tak morální újmu lidem zodpovědně se chránícím sofistikovanými bezpečnostními opatřeními svých aut. Cyklista je zkrátka vinen veškerou svou přítomností v provozu a vše, co v provozu učiní je jen a pouze jeho vina: a současně, ať je to i jeho trest!

Dana otevřela oči, vředouch náhle ustal se svou litání. Povšimla si, že doposud ležerní poposedávání ostatních vředouchů se znenáhla změnilo ve zmatené hemžení. A ještě jednu změnu stačila zaregistrovat: V podjezdu nastalo ticho. Zastavili provoz, pochopila Dana. Tak přece se o něco pokoušejí!

12

Procesí se vydalo na svou cestu, stejnou jako o týden dříve. Za Markem, oblečeném v impozantním kabátě po paty a nesoucím improvizovaný kříž z řídítek ghostbiku, se řadil profesor, Vašek, Soňa a tři cizinci z Fixie Squadu, které si Marek vybral jako dostatečně silné osobnosti. Zbytek skupiny, i přes značné protesty, že *toto* skutečně není zapotřebí, vyfasoval od Jena reflexní vesty a všechny blikačky, které měl v autě, a nyní byl rozmístěný na všech příjezdech ke křižovatce.

Dopravu se podařilo zastavit rychle, provoz v tuto hodinu už nebyl silný, a tak před blikajícími muži s koly zatím na každé straně křižovatky postávala nejvýše desítka aut. Dokonce se ani nevedly žádné debaty. Jen odhadl, že policie tu bude do dvou minut, a pak teprve začne *opravdová* diskuse.

Zatím marně přemýšlel, jakou roli bude mít v celém tomhle teátru on sám. Marek ho do procesí nechtěl, jako policista, i mimo službu, si nemohl dovolit blokovat dopravu. Hlas, který ho v podchodu donutil přijmout situaci, *jak je* (i když je to racionálně nemožné), a který ho donutil ponechat akci v Markově režii, se odmlčel. Sledoval tedy situaci z bezpečného chodníku při budově bývalých Dopravních podniků. Byl doslova pár metrů od středu křižovatky a přitom mimo dosah jejích chapadel. Čekal, zda se objeví první známky protiakce vředouchů.

Dočkal se, když se procesí přiblížilo k mostu. Šlo pomalu, slavnostně. V mrazivém vzduchu se chodcům od úst dělaly obláčky páry. Z kanálů na okrajích silnice se začaly valit další. To kanály už dávno nedělají, pomyslel si Jen, takže už je to tady. Mlha začínala zahalovat povrch křižovatky, zatím jen v nízké vrstvě, přes kterou situaci pohodlně přehlédl. Tvořila se také nad vozovkou mostu a začínala stoupat ke kolenům cyklistických špuntařů i řidičů, kteří vystoupili ze svých aut, aby se podívali, co se děje. Procesí už vstoupilo do vozovky, potrvá ještě ale nejméně čtvrt minuty, než přejdou celou šířku. Jakoby náhodný závan větru zvedal mlhu stále výš, účastníci procesí se v ní ztráceli nejprve po pás, pak po prsa a nakonec je mlha zakryla celé. Jen se marně snažil přijít na to, co teď v mlze dělají. Mlha končila u schodiště na východní rampě, ke kterému by mělo procesí dorazit tak za půl minuty. Počítal tedy do třiceti. Pak do deseti, pak ještě do pěti. Marek a přátelé se stále neobjevovali. Teprve po další, mučivě dlouhé chvíli zahlédl trubkový kříž, vítězoslavně zdvižený postavou v kabátě. Z mlhy se vynořilo ještě pět postav. Kde zůstal šestý účastník procesí, bylo teď Jenovi záhadou.

Otřásl se. Mlha se stáhla a odkryla pohled na dlažební kostky. Uprostřed silnice ležel nejmohutnější z trojice fixie jezdců v procesí. Jeden z pětice kamarádů zastavujících provoz na této straně křižovatky mu okamžitě běžel na pomoc, zdvihl ho a dovedl na chodník. Zakrátko se kolem nich vytvořil hlouček čumilů ze zastavených aut.

Jen zaslechl policejní sirény. Za pár vteřin se na mostě objevilo policejní auto a jeho posádka se začala se zbylými špuntaři řešit zmatenou situaci. Jen byl skoro rád, se mlha formuje tak, aby na to místo neviděl.

Mlha se nyní zkoncentrovala na střed křižovatky, právě mezi Jenem a předmostím, kde vytvořila konzistencí skoro pevný, pomalu se otáčející válec, rostoucí postupně do výšky asi deseti metrů. Jen raději ustoupil až do výklenku funkcionalistické budovy, aby nebyl vylákán příliš blízko. Zdálo se, že druhé kolo u zastávek tramvaje bude těžší. Na tenhle přechod moc neuvidí, uvědomil si, nedolal tedy, a vylezl na zábradlí u silnice, aby byl výš. Mlžný sloup sice rotoval nepříjemně blízko, zdálo se ale, že Jena bohorovně ignoruje. Tak co přijde teď? Sloup zatím vyrostl tak vysoko, že se mu jeho vrchol ztratil z dohledu, a začal rotovat rychleji. Náhle se zkroutil západním směrem a začal jemně stříbřitě pulsovat.

Současně Jen zaslechl odněkud odzadu burácení motorů. Ještě neviděl vozidla, ale pablesky na vozovce a sloupech v pravé části křižovatky naznačovaly, že se od místa, kam se mlha orientuje, blíží nejméně jeden kamion.

A už to bylo tu! Čtyři olbřímí cisterny se přihnaly od západu, s plnou parádou, troubíce na všechny strany. Jen koutkem oka zahlédl stíny postav řidičů prchajících ze svých zastavených vozidel, v nejasném děsu a tušení, že toto je squadra přímo pekelná. Nepřirozenost vozidel se zakrátko potvrdila jednak tím, že čtyřčlenná skupina jela v naprosto nelogické rojnici zabírající všechny pruhy nábřeží včetně protisměru, jednak tím, že vozy zcela ignorovaly vozidla zastavená špuntaři a proletěla jimi, jako by na křižovatce nikdo nestál. Větrný poryv, který svým průjezdem vyvolaly,

byl ale skutečný, a to, vytušil Jen, bude jejich zbraň v boji proti procesí.

Z úst mu vyšlo něco mezi varováním a výkřikem hrůzy, jeho hlas ale zcela zanikl na čtyřhlaseém zahoukáním sirén kamionů projíždějících podjezdem. Nákladáky v dokonalé formaci projely kolem zastávek, Jen neviděl nikoho z procesí, zdálo se mu jen, že zaslechl jeden nebo dva zděšené výkřiky. Vše bylo tak rychlé, že si teprve teď dokázal dešifrovat červenožlutý nápis, který se před jeho zraky mihl na boku nejbližší z cisteren.

Shell.

Auta byla přesně v místě, kde mělo přecházet procesí. A pak, všechna čtyři naráz, explodovala.

Tlaková vlna Jena málem strhla ze zábradlí. Zaslechl ještě tříštění skla, a když se zvedl, uviděl koutkem oka, že polovina skleněných billboardů, osvětlujících prostor křižovatky přízračným reklamním jasmem, zhasla. Zpoza rohu se ozval nějaký citlivější autoalarm. Epicentrum výbuchu zakryla hustá mračna černého kouře.

Proběhl podchodem a běžel k zastávkám. Všechno bylo tak skutečné, že Jen nepochyboval, že takovou explozi nemohl přežít nikdo z procesí. Přesto věřil, chtěl věřit, doufal, že třeba někdo z přátel naživu zůstal. Vběhl do dusivého dýmu, který mu zůstával v krku jako hnusný hadr, za zuřivého kašlání volal jména Soni, Marka, profesora a Vaška. Nakonec našel jedno tělo ležet na obrubníku hned u zcela zdemolovaného zastávkového přístřešku. Byla to Soňa, otřesená, ale živá, protože když jí chtěl zvednout, zasípala na něj, aby našel Marka a pokračoval s ním. Všiml si také, že neměla vůbec ohořelé šaty, vředouchovské iluze měly zjevně ještě nedostatky.

Marka nakonec ze země zdvíhat nemusel, vyšel proti Jenovi zcela sám, rozkolísaný a otřesený, ale s očima jasně planoucím a opakující pevně protisatanskou litanii. Když jej Jen míjel, ohlédl se po něm a pravil: „Následuj mne. Ti, kdož byli malověrní, nedojdou cíle své cesty, my se však musíme pokusit.“

Hlas v Jenově hlavě pak odpověděl na nevyslovenou otázku: Nemusíš v nic věřit, když sám víš, co je třeba.

Nakonec je potácivě dohnal ještě Profesor a jeden z těch fixie kluků. Byli tedy čtyři a čekalo je třetí rameno. To, které Jen před půl minutou tak pohodlně podběhl podchodem, museli nyní přejít vrchem. Jen se snažil opakovat litanii recitovanou Markem, ale moc mu to nešlo. Myslí mu pronikaly nejčernější obavy.

„Nemáte v rukávu nějaký trumf?“ sykl v pauze mezi litaniemi na Profesora jdoucího před ním.

Profesor jen zavrtěl hlavou.

„Tak to nás teď asi rozštípou,“ pokračoval po dalším šestiverší. „Ticho mezi slokami!“ přikázal Marek, „musíte se koncentrovat.“

Já a bojovník Boží, postěžoval si v další pauze Jen už jenom pro sebe. To jsem to dopracoval!

Stoupali teď po okraji přivaděče k místu, kde bylo rozprášeno předchozí vymítání. Mlha jim olizovala kotníky a činila každý další jejich krok těžší a těžší. Jdi, jdi, jdi, říkal si. A ten cizí hlas v jeho hlavě tu mantru opakoval a posiloval jeho krok. Obav se ale nezbavil. Co se asi chystá?

„Co vám udělali na tom prvním rameni?“ zeptal se profesora.

Ten jenom zamával rukou, jako že o tom nechce mluvit. Bylo to poslední, co z jeho postavy viděl, mlha už byla jako mlíko. Profesor zmizel z dohledu a nepřírozeně se ztratil i zvuk jeho kročejí.

„Já ti ale povím, co jsme udělali,“ ozval se vedle něj v mlze nový, potměšilý hlas: „Byly to pěsti ve tmě!“

A už jí koupil.

Rány, kopance, facky, štulce, šťouchance, podrážení nohou, to všechno na Jena přelo ze všech stran. Jen už se párkrát rval, ale takovouhle nakládačku ještě nedostal. Hrbil se, aby si zakryl ty nejbolestivější partie, kryl si hlavu a rozdával rány naslepo. Nejhorší bylo, že se tak dělo v naprosté tichosti. Zvuk nevydávaly samotné rány a Jenovy vlastní bolestivé výkřiky nedoléhaly ani k jeho uším. Jediné, co slyšel, bylo tlumené, ale stále zřetelné odříkávání Markovo. Snažil se jej opakovat a nezastavovat se. Zakopl o nějaké tělo; profesor nakládačku nevydržel a zůstal ležet na vozovce. Největší ránu dostal od zábradlí, přes které se z posledních sil převalil na chodník. Nepřestával ale mumlat Markovu litanii, slyše stále hlas jejich duchovního vůdce.

Když se zdvihl, zjistil, že to byla jen ozvěna v uších. Z mlhy u jeho nohou trčela Markova ruka, z jejíž povolených prstů vypadl na chodník řídkový kříž.

Nemohl dělat nic jiného, uchopil ho tedy a pozdvihl do výše. Ze všech příslušníků procesí byl jediný, který přešel třetí rameno křížovatky.

13

Poslední rameno mělo být vlastně poloviční, vymítání stačí ukončit u ghostbiku, který je přivázaný k lampě v dělicím pásu. Jenže k téhle části křížovatky se světly je potřeba dojít podél bývalé budovy Dopravních podniků (po chodníku) a pak podél novější budovy úřadu, která už ovšem chodník nemá. Takže bude muset po silnici a to je jako dát se vředouchům napospas.

Přímo je cítil, jak sledují každý jeho krok, šeptají si uštěpačně mezi sebou a občas vyšlou na chodník cár mlhy se skrytým pařátem, aby o něj klopýtli. Horečně uvažoval, co by mu mohlo pomoci, jaké duchy má vzývat, aby se v téhle bitvě připojili na jeho stranu. Jenže kde je vzít? Vždyť je tu jen křížovatka...

Neboj se, jsem tu já, ozval se znovu hlas v jeho hlavě. Ted' konečně v něm ucítil v něm ženský, skoro dívčí tón. Marika?

Ano. Nepřestávej.

Šlápl na asfalt – a měl pocit, jako by mu do něj noha zajela na deset centimetrů. Asfalt kolem jeho nohou tekl, zalil mu boty a černými pařáty se mu sápal na lýtka. Přesto udělal další krok. A pak ještě dva. Mohlo by to jít? Marika ho povzbuzovala. Je to jen třicet metrů, říkal si a v životě už jsem se brodil horšíma sračkama. Šel.

Kolem něj projelo auto a pocákal jej řídkým, horkým asfaltem až po hlavu. Snažil se uhnout, ale nevytáhl dostatečně rychle nohu ze sajrajtu a ztratil rovnováhu. Musel se opřít rukou, která hned zajela do tekuté vozovky až po loket. Když jí vytáhl a pokusil se vzpřímit, zjistil, že se v asfaltu vězí až do půli stehů.

To je zlé, cítil vydechnout Mariku. Nemáme dost síly na to pokračovat.

„Chceš pomocnou ruku?“ smál se mu za zády vředouch. „Nech toho šaškování a já tě pustím, i s tvou přítelkyní,“ nabízel.

„A můžu ti věřit?“ zasípal Jen vztekle.

„To víš, že nemůžeš,“ rozchechtal se vředouch a chrstl na něj kbelík s tekutým térem. „Ale uděláš ještě krok a už se odsud nedostaneš! Takže využij svou životní šanci a vypadni!“

Jen v obličejí politém asfaltem stěží otevřel oči. „A když se nevzdám? Co když vím, že tohle je iluze, a ve skutečnosti stojím normálně na vozovce?“

„Však to tušíš,“ zasyčel Viktor: „Zabiju tebe i tvou holku a vaše těla se najdou ráno na kraji silnice. V novinách napíšou, že si neopatrní pěšáci zkracovali cestu. Neměli vestu ani reflexní prvky, přecházeli mimo přechod. Jasný hazard, vlastně sebevražda, proč vůbec pátrat po řidiči. Takže to, že tebe pustím a Danu zkonvertuji na autofila, berte jako mojí velkorysou nabídku. Máš na ní přesně tolik času, než napočítám do tří.“

Mariko, co mám dělat? uvažoval spěšně. Jenže Marika byla najednou pryč. Sakra, to mě v tom nechala i ona?

Viktor napočítal do dvou.

Nebylo proč se dál rozmýšlet.. „Co mi zbývá,“ prohlásil Jen fatalisticky: „Nemusím tomu věřit, když vím, že to nikdo jiný neudělá.“

A ten krok udělal.

„Dobrá, právě jsi skončil,“ okomentoval to vředouch.

Jen cítil, že zajel do asfaltu až po pás a propadá se hlouběji a hlouběji. Takže tohle je konec? pomyslel si, když tu se jeho nohy zarazily o něco pevného.

Co by to mohlo být? Vředouchovo zklamané zavřeštění mu naznačilo, že něco nejde podle jeho plánu. Ale o co se zarazil? Že by místu pod křižovatkou vládl někdo jiný než vředouch?

„Nech mi ho, tady nemáš žádný právo,“ hulákal teď vředouch na neznámého zachránce. A Marika v Jenově hlavě byla zpět: Stihla jsem to, oznámila Jenovi prostě.

Viktor se zatím vztekal: „Zbourali tě před sto lety, teď to tady patří mně!“

Jen to pochopil, teprve, když se skřet prořekl: „Dům!“ vykřikl. „Tady musel, než tu křižovátku rozšířili, stát nějaký dům!“

„Tak to si teda piš,“ ozvalo se mu pod nohama. „A byl to pěkný dům. Měl popisné číslo 421.“

„To není pravda,“ vmísil se jiný hlas. „Nejhezčí dům na tomhle nábřeží měl vždycky číslo 437!“

„Jenže vy jste patřili k pivovaru, nebyli jste barák, ale fabrika, a to se nepočítá!“ oponoval první hlas.

„Stejně nejsme na tvý parcele, tak sklapni.“

„Protože stojí u mě, na čtyřista třicet čtyřce.“ K prvním hlasům se přidávaly další a další. Jen nemohl uvěřit, že podle té kakofonie silnějších i slabších hlasů, v místě, kde dnes desetitisíce aut denně objíždějí tři čtvrtěkruh od Argentinské na Hlávkův most, stálo hned šestnáct domů s popisnými čísly.

„A na druhý straně dalších osm,“ informoval ho první hlas okamžitě. „Klidně si tomu nevěř, ale na místě těchtole dvou asfaltových pentliček stávalo někdá čtyřiadvacet baráků celejch starejch Bubnů.“

„To se ví, včetně mě,“ ozval se nový hlas, evokující nastrojenou dámu z éry počátků zvukového filmu. „Číslo 463, rohovej,“ zašumělo Jenovi do ucha svůdně.

„Jen si ho nezabírej pro sebe,“ přerušil dámu pisklavý, stařecký hlásek. „Já jsem *taky* vod stejného čísla, vašnosto, a tahleta krasotinka tam po mě nestála ani čtvrtinu toho času co já!“

„Taky to není fér!“ vztekala se Dáma. Postavili mě na nároží jako novou dominantu a za čtyřicet let mě potupně strhli. Copak je to na budovu mého formátu nějaký věk?“

„Zvlášť když starý sousedi tam stály od poloviny devatenáctýho století, to sis vedle nich připadala

jako ucho.“ Teď si hlasy zase začaly skákat do řeči.

„Jo a na starý kolena musely koukat přes zvýšený nábřeží.“

„Stejně bylo nejlepší, když tu byl jenom přívoz.“

„Dej pokoj, náhodou za nábřežím to bylo fajn.“

„Teďka je tam zvýšený nábřeží taky, akorát mám ve stodole přivaděč.“

„Buď rád, že tam nemáš počuranej podchod jako já!“

„Tak dost!“ zavřeštěl Viktor. „Táhněte zpátky, odkud jste přišly, baráky shnilý, ukecaný! Mám tu někoho v prádle a nechci tady žádný vyrušování!“

Na domy ale velký dojem neudělal.

„Hele, ten přistěhovalec se nějak napaňuje.“

„Na to, že straší v takový ohyzdný betonový vobludě, má moc velkou hubu!“

„Nepotřeboval by srovnat ciferník?“

„Jo a vůbec, co kdybys ho nechal bejt.“

„My moc dobře víme, co tady dělá!“

„A líbí se nám to.“

„Takže mu pomůžeme.“

„Ten, kdo tu kazí vzduch, seš totiž ty s tou svou křížovatkou!“

Vředouch skákal tři metry do výšky. „Já tady mám kámoše, jestli chcete na férovku, máte jí mít! Kamarádi vředouši, na ně! Ztrestejte ty staré, ukecané duchy barabizen, zažeňte je do stínů, kde už dávno měly shnít jako jejich předchůdci!“ Ostatní vředouchové se shromáždili kolem svého vůdce a vykročili proti skupince hlasů motajících se okolo Jena.

„Ten se nějak rozjel na to, že mu už dvacet minut stojí provoz.“

„To jsem zvědav, kdy mu dojde dech.“

„No, jestli se bude dál takhle nafukovat, tak docela brzo.“

„Takže si dej vodpal, frajere, nebo tu za chvíli bude horko.“

Jen nyní pozoroval, jak se kolem něj míhají desítky stínů různé velikosti, řadící se proti linii vředouchů. Dva stíny mu ale zůstaly po boku.

„Vytáhněte se,“ pravilo číslo 421.

„Nabídnu vám rámě,“ doplnila Dáma.

Jen chabě přijal jejich vetchou podporu. V ruce stále ještě držel kříž. „Ale co procesí?“ zeptal se nejistě. „Bez jeho dokončení vředouch neztratí svou moc nad křížovatkou. A přitom stačilo tak málo...“

Číslo 421 se zavlnilo: „Procesí myslím už nebude zapotřebí. Když jste všem pražským vředouchům vylákaným na jedno místo skřípli na dvacet minut veškerou dopravu, oslabili jste je natolik, že si s nimi už mí přátelé snadno poradí. Víte, my, géniové domů, vedeme s vředouchy nekonečný územní spor. Většinou jsou vředouchové silnější, protože je příživuje neustávající automobilový provoz, zatímco domy jsou dávno stržené a jejich síla se obnovuje jen s lidmi, kteří ještě vědí o jejich někdejší existenci. Jenže dnes je situace jiná. Vředouchové byli oslabeni. Tohle bude náš den.“

„Ale nebýt Mariky, tak jsme se asi nerozhoupali“, podotkla Dáma.

„Jo, ten duch má prostě spirit,“ proneslo číslo 421. „Mimochodem, kde zas lítá?“

„Však jí znáš. Jestli už Viktor dostává do nosu, tak si ráda přisadí.“

„Asi byste se na to měl dívat trochu víc zdálky,“ doporučila Dáma. „Mám takový dojem, že jestli se ostatní nechají trochu víc unést (a to se dneska nejspíš nechají), tak by tu mohlo dojít i na nějakou tu demoliční odvetu.“

Jen se zděsil: „Někde v tom podjezdu uvěznili mou přítelkyni.“

„Tak honem pro ní,“ řeklo číslo 421. „O vředouchy se neboj, pivovarskej a spol. se o ně postarají.“

„Pomůžeme ti jí vytáhnout,“ doplnila Dáma.

14

Další události tohoto večera už Jen vnímal poněkud nejasně. Vyprostil Danu z pod několika betonových obrubníků (že si jich nevšiml, když tamtudy před půl hodinkou procházel?), naštěstí ty panely byly lehké jako pírkó. Vyvedl jí ven, ignoruje přitom Danino blouznění o nadřazeném komunikačním skeletu a nezbytnosti podzemní křižovatky pod Jarovem pro blaho tohoto světa.

U zátarasu zjistil, že přivolaná policie zatím nahradila pozice špuntařů, protože efekty vycházející z křižovatky považovala za dostatečně opravňující k tomu, místo alespoň na hodinu uzavřít. Druhý sled dělali policistům hasiči, kteří ale spíš pokukovali a kroutili hlavami, ve třetí řadě se pak přesně v souladu s pravidly shromáždily televizní štáby. Špuntaři, všiml si Jen, se mezitím tiše ztratili. Chytří hoši!

Vrhla se k němu patrola, ale zvědavé dotazy zahnal vlastní plackou. Danu donesl k prvnímu hasičskému vozu a nechal jí dočasně v péči přivolaného lékařského týmu. Chtěl oběhnout křižovatku a najít ostatní, ale náhlý hluk jej od jeho záměru odradil. Nábřeží, na kterém stál, se začalo jemně chvět. Nad křižovatkou se stále válela neprostupná mlha, tentokrát již ale beztvářá, v níž se občas vzduchem mihl nějaký stín nebo výkřik.

Chvění zesilovalo, mlha začínala proudit rychleji. Policejní kordon začal postupovat a vyhánět zvědavce na větší vzdálenost. Předmostí bylo vyklizeno celé. Jena v policejní vestě nechali tam, kde stál, hned u jeho auta. Chvění stále sílilo, Jen měl co dělat, aby se udržel na nohou.

A pak se ozval ohlušující rachot, exploze, a mlha se rozprskla do všech stran. Výhled na křižovatkou byl volný.

Policisté, hasiči, novináři, čumilové, zkrátka všichni, kdo tam byli, se bez ohledu na polohu kordonu seběhli co nejbliž, podívat se na to dopuštění.

V místě, kde stávala mimoúrovňová křižovatka Vltavská, nyní zůstalo jen nesjízdné asfaltové rumišťe, ze kterého jako fénix z popela vyvstávala netknutá budova Dopravních podniků. Jen ale viděl i zřetelné tvary, obdélníkové či podlouhlé v místech, kde si vyvodil že stávaly dřív všechny jmenované domy. Dáma za mostem se nějak přestřkovala s dvojicí starších čísel na stejném místě, nakonec se ale zdálo, že se shodnou a hromádky sutě se usadily. Z nadjezdu a dvou ramen mimoúrovňové křižovatky nezbylo vůbec nic.

Jediné neporušené místo bylo tam, kde stál ghostbike. Jen se zadíval tím směrem. Nebyl si jistý, ale na okamžik měl dojem, že ghostbike někdo odvažuje a pak na něm odjíždí směrem k nábřeží Kapitána Jaroše.

Na břehu Vltavy vpravo od Hlávkova mostu se tyčil skelet nového domu, který od nábřeží oddělí nevzhlednou stanicí metra. Prostor před Dopravními podniky se zelenal čerstvě vysazeným, kvetoucím parčíkem. Dana, Jen, Soňa, Petr a Vašek postávali na druhé straně nábřeží a dívali se, jak dům, developerem pojmenovaný ‚Dáma‘, roste do přiměřené výše pěti nadzemních podlaží.

„Teď!“ ohlásil Jen, který jediný pošilhával po nárožních hodinách. Křižovatka před nimi se rozblíkala a byl na ní obnovený běžný provoz. No, jak se to vezme, běžný. Běžný provoz na úrovňové, čtyřramenné křižovatce se čtyřmi přechody pro chodce.

„Řekněte mi ještě jednou,“ ptal se Jen, „Jak je tohle vůbec možný? Ještě před třemi měsíci tu byl takový hnus a teď?“

„Jo, najednou to šlo,“ přikývl Vašek. „Nejspíš taky díky tomu všeobecnému šetření. Po tom ‚výbuchu plynu‘ se ukázalo, že na obnovu křižovatky v původní podobě nejsou v pražském rozpočtu peníze. A že než by se to udělalo, bude hotová Blanka. Praha do měsíce k velkému překvapení všech přítomných dopravních odborníků nezkolabovala i přes nutnost objíždět tuhle křižovatku po všech možných objízdných trasách. Vlastně to postrčilo myšlenku, že magistrála by se se spuštěním Blanky mohla zklidnit celá. No a tak s tím vlastně začali v předstihu tady.“

„A ty v tom máš určitě taky nějaký prsty,“ usmála se Dana.

„Nebylo to potřeba. Odbor městského investora nakonec totálně otočil a tenhle nápad přijal bez komentářů. No, nanejvýš jsem trochu popostrčil zachování podchodu jako sprejerského legálu.“

„Pravda, zaldění by nám Chcanda asi neodpustila,“ poznamenala Dana.

„Stejně vám to neodpustím, speciálně tobě, policajto,“ ozvalo se zespoda známé skřehotání. Chcanda vykukla z podchodu na denní světlo.

„A hele, malej smrad,“ zvolal překvapivě radostně Jen: „Dneska výjimečně nezdrháš? Chtěl jsem ti to říct už víckrát, když jsem ti sem nosil ty čokolády, ale vždycky jsi mi utek. Chod' se aspoň jednou za týden vysprchovat do Naděje, já na tebe sociálku nepošlu.“

„A co z toho budu mít? Pořád nechápeš, že smrdím a tedy jsem a tím, že smrdím, tak jsem!? A kdybys mi raději přines spreje.“

„Spreje?“

„No jasně, si nemysli. Já taky maluju, když si od někoho vyprosím. Se někdy přijďte dolů podívat, ukážu ti, co je vode mě. A náhodou, komunita mě bere. Teď se tomu tady dokonce neoficiálně říká *Galerie Chcanda*.“

„Ale dneska ne,“ prohlásil Jen. „Přišli jsme se s nějakým úmyslem. Jestli chceš, můžeš se přidat.“

„A k čemu? Doufám, že nejdete nikam daleko.“

„Ale ne,“ pousmál se trochu smutně Petr. „Jenom tady kousek.“

Jdeme dát pryč ghostbike. Už tady není zapotřebí.“